

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 290/2543

พนักงานอัยการประจำศาลแขวงสุรินทร์โจทก์ นายอุดมศักดิ์ สมานทรัพย์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 39

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานบุกรุกเข้าไปยึดถือครอบครองที่ดินของรัฐในคดีก่อนกับความผิดตามฟ้องคดีนี้ ระยะเวลาที่เกิดเหตุ สถานที่เกิดเหตุและการกระทำของจำเลยเป็นครั้งเดียวกัน แม้ฐานความผิดจะต่างกันก็เป็นความผิดกรรมเดียวกัน เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลยในการกระทำความผิดดังกล่าวจนศาล พิพากษาลงโทษคดีถึงที่สุดไปแล้ว สิทธินาคดีอาญามาฟ้อง ย่อมระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (4) โจทก์มาฟ้องจำเลยอีก แม้จะอ้างบทลงโทษตาม พ.ร.บ. แร่ ก็เป็นฟ้องซ้ำ ต้องห้ามตามกฎหมาย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยได้ทำเหมืองโดยใช้เครื่องมือทำการระเบิดและย่อยหินที่บริเวณที่ดินทำเล เลี้ยงสัตว์ อันเป็นที่ดินของรัฐซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกัน รวมเนื้อที่ ประมาณ ๑๓๘ ไร่เศษ ซึ่งหิน ทุกชนิดเป็นแร่ชนิดหินประดับหรือแร่ชนิดอุตสาหกรรม ตาม กฎกระทรวงฉบับที่ ๗๗ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๓๙ ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา และจำเลยได้ทราบแล้ว ทั้งนี้ โดยจำเลยมิได้รับ ประทานบัตรจากพนักงานเจ้าหน้าที่ อันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติ แร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๔, ๑๗, ๔๓, ๑๓๕ จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลย มีความผิดตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๔๓, ๑๓๕ จำคุก ๑ ปี จำเลยให้การ รับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๖ เดือน จำเลยอุทธรณ์ขอให้ยกฟ้องหรือรอการ ลงโทษ ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษากลับให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้อง วินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์เป็นฟ้องซ้ำหรือไม่ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ในคดีก่อน (คดีหมายเลขแดงที่ ๑๑๒๐/๒๕๔๑ ของศาลจังหวัดสุรินทร์) โจทก์ฟ้องจำเลยข้อหาบุกรุกเข้าไปยึดถือครอบครองที่ดิน ทำเลเลี้ยงสัตว์ป่าเหมาะกรีน ป่าปะเลียน ป่าพวงตึก ตำบลประทัดบุ อำเภอปราสาท จังหวัด สุรินทร์ อันเป็นที่ดินของรัฐซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกัน เนื้อที่ ๑๓๘ ไร่ ๒๒ ตารางวา โดยเข้าไประเบิดย่อยหินในที่ดิน ดังกล่าว โดยมีได้มีสิทธิครอบครองและมี ได้รับอนุญาต กับข้อหาละเว้นไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ที่สั่งให้หยุดกระทำ การระเบิดย่อยหินในที่ดินและออกไปจากที่ดินดังกล่าว จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลพิพากษา ลงโทษจำเลยตามฟ้อง คดีถึงที่สุด ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยในข้อหาทำเหมืองโดยใช้เครื่องมือทำ การระเบิดย่อยหิน โดยมีได้รับประทานบัตรจากพนักงานเจ้าหน้าที่ เห็นว่า ความผิดฐานบุกรุก เข้าไปยึดถือครอบครองที่ดินของรัฐ ในคดีก่อนกับความผิดตามฟ้องคดีนี้ ระยะเวลาที่เกิดเหตุ สถานที่เกิดเหตุและการกระทำของจำเลยเป็นครั้งเดียวกัน แม้ฐานความผิดจะต่างกันก็เป็น ความผิดกรรมเดียวกัน เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลยในการกระทำความผิดดังกล่าวจน ศาลพิพากษา ลงโทษคดีถึงที่สุดไปแล้ว สิทธินาคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา ๓๙ (๔) โจทก์มาฟ้องจำเลยอีกแม้จะอ้างบทลงโทษตามพระราชบัญญัติแร่ก็ เป็นฟ้องซ้ำ ต้องห้ามตามกฎหมาย พิพากษายืน

องค์คณะ

สุมิตร สุภาดุลย์ · ขวลิต ธรรมธาส · สมชัย เกษชุมพล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/290/2543>